

חלק ט - פרשת פקודי		
מחוק מדבש	וילנא	יום
תלו-תמב	רנו ע"ב	ראשון
תמב-תמט	רנו ע"א	שני
תמט-תנו	רנו ע"ב	שלישי
תנו-תסד	רנח ע"א	רביעי
תסד-תעא	רנח ע"ב	חמישי
תעא-תעח	רנט ע"א	שישי
תעח-תפז	רנט ע"ב	שבת

אויף די
פרשה
און עניני
דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש

נתגרב לעילוי ולטובת נשמת הר"ר ישעיה ז"ל בן יבלחט"א הר"ר אהרן הכהן הי"ד

עלון מס' 121 | פרשת תצוה - זכור תשב"ג

י"ל בעזרה ש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

המן רמוז הס"מ, נבעת מלפני המלך והמלכה, נטרד ונאבד זכרו

פתיב ונתן אהרן על שני השעירים גורלות, גורל אחד ליהו"ה וגורל אחד לעזאזל טעם הדבר, כי דא איהו ההוא חזקה דההוא דלטורא זהו השמחה של המלשין, בגין דקדשא בריה הוא יטיל עמיה גורל וזמין ליה כי הקב"ה מפיל עמו גורל ומזמין אותו לסעודתו ונותן לו את השעיר, וחושב שחלקו כחלק גבוה שוה בשוה, וטעות הוא בידו כי הגורל מברר חלק של השם לה, וחלק של עזאזל לעזאזל, ולא ידע דנור דליק אטיל על רישיה ועל עמא דיליה ואינו יודע שבשעיר הזה שנותנים לו מטילים אש דולק על ראשו ועל ראש עמו שהם אומות העולם, והאש הוא העונות והפשעים של כל בני ישראל, פמה דאת אמר כמו שנאמר פי גחלים אתה חותה על ראשו שאחר ישראל נטהרים בתשובה ויסורים, הם שמחים עם הקב"ה, והס"מ וכל הסטרא אחרא נגזר עליהם ביטול ואבדון וכל מיני נקמות כדלקמן, וסימנך והסימן לזה, מה שהמן שהיה מרכבה להס"מ התפאר בעצמו ואמר אף לא הביאה אסתח המלכה שהיא רומזת על השכינה עם המלך הרומז על הקב"ה, אל המשטה אשר עשתה פי אם אותי הרומז על השעיר שמפילים גורל, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, ופתיב ויצא המן ביום ההוא שמת וטוב לב כי חשב שחלקו כחלק הגבוה, והיה שמח בההוא חולקא דנטיל ואזיל ליה באותו החלק שלקח והלך לו, וזה היה מפלתו ואבדו.

אידיש

זיין קאפ, ווייל נאכדעם וואס די אידן ווערן ריין דורך תשובה און יסורים, פרייען זיי זיך מיטן אויבערשטן, און דער סמ"ד מ"ם און די גאנצע סמרא אחרא ווערט נגור אויף זיי פטול און פארלענדונג און אלע ערליי נקמות אזוי ווי עס וועט שטיין ווייטער, און דער סימן דערצו איז, דאס וואס המן, וואס ער איז געווען א מרבה פארן סמ"ד מ"ם, האט זיך פארקומט און האט געזאגט, "אף לא הביאה אסתח המלכה", אויך האט אסתח המלכה נישט געברענגט, וואס אסתח המלכה איז מרמו אויף די הייליגע שכינה, "עם המלך", מיטן קעניג, וואס דאס איז מרמו אויפן אויבערשטן, אל המשטה אשר עשתה פי אם אותי", צו די מאלצייט וואס זי האט געמאכט, נאר מיר, וואס דאס איז מרמו אויפן ציג וואס מען ווארפט א גורל דערויף, איין גורל פארן אויבערשטן און איין גורל פארן עזאזל פארג, און נאך א פסוק שטייט "ויצא המן ביום ההוא שמת וטוב לב", און המן איז ארויסגעגאנגען אין דעם טאג פרייליך און מיט אן אויפגעלייגטע הארץ, ווייל ער האט געמיינט אז זיין טייל איז אזוי ווי דער טייל פונעם אויבערשטן, און ער האט זיך געפריידט מיט דעם חלק וואס ער האט גענומען, און ער איז זיך אנוועקגעגאנגען, און דאס איז געווען זיין מפלה און זיין פארלענדונג.

המן וואס איז מרמו אויפן סמ"ד מ"ם, איז דערציטערט געווארן פונעם קעניג און דעם קעניגין, און זיין אנדענק איז פארנעסן און פארלוירן געווארן

עם שטייט אין פסוק "ונתן אהרן על שני השעירים גורלות, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל", און אהרן זאל לייגן גורלות אויף די צוויי ציגן, איין גורל צום אויבערשטן, און איין גורל צום פארג עזאזל, זאגט דער זהר הקדוש אז דער מעם דערפון איז, ווייל דאס איז די שמחה פון דעם מלשין, וויבאלד דער אויבערשטער ווארפט מיט אים א גורל און ער לאדנט אים איין צו זיין סעודה און ער געבט אים דעם ציג, מיינט ער אז זיין טייל איז אזוי ווי דער טייל פונעם אויבערשטן כבכול, גלייך אויף גלייך, אבער ער האט א טעות ווייל דער גורל מוט קלארמאכן דעם טייל פונעם אויבערשטן פארן אויבערשטן, און דעם טייל פונעם עזאזל פארן עזאזל, און ער ווייסט נישט אז דורך דעם ציג וואס מען געבט צו אים, לייגט מען ארויף א ברענגענדיגע פיער אויף זיין קאפ און אויפן קאפ פון זיין פאלק וואס דאס זענען די פעלקער פון די וועלט, און די פיער זענען די זינד פון אלע אידישע קינדער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "כי גחלים אתה חתה על ראשו", ווייל קוילן מוסמו שארן איבער

ואמר עוד וּלְבַתֵּר פֶּד אֶתִּי מִלֶּכָּא עֲלָא לְבִי מִטְרוֹנִיתָא ואחר שישאל עשו תשובה ונטהרו מעונותיהם, אז המלך העליון שהוא הקב"ה בא אל בית המלכה שהיא השכינה, אז מִטְרוֹנִיתָא תִּבְעַת עֲלֶיהָ וְעַל בְּנֵהָ וְעַל עַמָּא מִן מִלְכָּא המלכה מבקשת מן המלך עליה ועל בניה ועל עמה, כמ"ש (אסתר ז ג) ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב, תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי, ואז מלך העליון הקב"ה מתמלא רחמים על השכינה ועל בניה ישראל, וְאֶפִּילוּ בְּזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא ואפילו בזמן שישאל הם בגלות שאז אין תיקון על ידי עבודת הקרבנות בבית המקדש, עכ"ז וְצִלוּ צְלוּתֵין בְּכָל יוֹמָא כשמתפללים תפלתם בכל יום, התפלה מועילה להם במקום הקרבנות, אִיהִי סְלִקַת בְּיוֹמָא דָּא לְקַמֵּי מִלְכָּא עֲלָא וְתִבְעַת עַל בְּנֵהָ השכינה עולה ביום הכפורים לפני מלך העליון שהוא הקב"ה ומבקשת רחמים על בניה.

וְכִדְיִן אֲתַגְזְרוּ פֶּל אֵינִין נוֹקְמִין דְּזַמִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ עִם אֲדוּם אז נגזרות כל אותם הנקמות שעתיד הקב"ה לעשות לאדום, לפי שכל שנה ושנה מוסיף הס"מ לענות את בני ישראל, לכן כל שנה נתוספות לו גזרות עונשים ונקמות ואבדון יותר, וְאֲתַגְזְרוּ הִיךְ זַמִּין דְּלִטּוֹרָא דָּא לְאַתְעֲבְרָא מְעֲלָמָא ונגזר איך עתיד זה המלשין שהוא הס"מ לעבור ולהבטל מן העולם, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו שנאמר בַּלְע הַמּוֹת לְנִצְחָ שיתבטל מלאך המות שהוא הס"מ המביא את המות.

וְסִימְנָה, בְּזַמְנָא דְּגִלוּתָא והסימן שלך כי בזמן הגלות כתוב, אסתר שהיא השכינה הקדושה אומרת פִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי ועמי להשמיד להרוג ולאבד, ועוד אמרה פִּי אֵין הִצַּר שְׁנָה בְּנִזְק הַמְּלָךְ פִּי הס"מ אינו חושש בנזק המלך, ושואל מֵאֵי בְּנִזְק הַמְּלָךְ מה היתה כונתה בזה, ומשיב כְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו שנאמר וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ היינו אם יכירתו ח"ו את בני ישראל, אז וְמָה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל הוִי"ה, דְּהָא שְׁמָא עֲלָא לָא אֲתַקִּיִּים בְּקִיּוּמֵיהָ

❁ אִיִּישׁ ❁

אֲוִן דְּעַמְאֻלְטִים וְעֵרֵן נְגוּר אֲלַע נְקֻמוֹת וְוַאס דְּעַר אוֹיְבֵרְשָׁטֶר איז אָנגעגרייט צו טון פֿאַרן פֿאַלק אָדום, ווייל יעדע יאר טוט דער סמ"ך כ"ם מער פייניגן די אידישע קינדער, דערפֿער ווערן דעמאלטס צוגעגעבן פֿאַר אים מער גִּזְרוֹת און שְׁמֵרָאפֿן און נְקֻמוֹת און פֿאַרלענדונג, און עס ווערט נגזר וויאזוי אַט דער מלשין, וְוַאס דָּאס איז דער סמ"ך כ"ם, איז אָנגעגרייט צו אָנוועקניין און פֿאַרלוירן ווערן פֿון די וועלט, אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק "בַּלְע הַמּוֹת לְנִצְחָ", דער טויט וועט פֿאַרשלינגען און פֿטל ווערן אויף אייביג, דָּאס מיינט אז עס וועט פֿטל ווערן דער מלאך הַמּוֹת וְוַאס דָּאס איז דער סמ"ך כ"ם וְוַאס עַר פֿרענגט דעם טויט.

אֲוִן דְּעַר סִימֵן דְּעַרְצוּ אִיו, ווייל וועגן דער צייט פֿונעם גִּלוּת שְׁטִיט אין פֿסוק, אז אָסְתֵר וְוַאס זי איז די בַּחִינָה פֿון די שְׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה, זָאגט "כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁמִיד לְהַרוּג וּלְאַבֵּד", ווייל איד און מיין פֿאַלק זענען פֿאַרקויפט געווארן צו פֿאַרטייליגט און גע'הרג'עט און פֿאַרלוירן ווערן, און נאָך האט זי געזאָגט "כִּי אֵין הִצַּר שְׁנָה בְּנִזְק הַמְּלָךְ", ווייל פֿאַרן פיינט גייט נישט אָן דעם שאָדן פֿונעם קעניג, דָּאס מיינט אז דער סמ"ך כ"ם קומערט זיך נישט מיטן שאָדן פֿונעם קעניג הַקְּדוּשָׁה הוּא. פֿרענט דער זוהר הַקְּדוּשָׁה, וְוַאס איז געווען איר פֿונג מיטן זָאגן "בְּנִזְק הַמְּלָךְ", ענטפֿערט דער זוהר הַקְּדוּשָׁה, אז דער פֿשט דערפֿון איז אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק "וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ", און זיי וועלן פֿאַרשניידן אונזער נאָמען פֿון די

זָאגט ווייטער דער זוהר הַקְּדוּשָׁה, און נאָכדעם וְוַאס די אידן האָבן תְּשׁוּבָה געטון און זיי זענען ריין געווארן פֿון זייערע זינד, איז דער מִלְךְ הַעֲלִיּוֹן וְוַאס דָּאס איז דער אוֹיְבֵרְשָׁטֶר, געקומען צום הויז פֿון די מִלְכָּה וְוַאס דָּאס איז די שְׁכִינָה, און דעמאלטס בעט די מִלְכָּה פֿונעם מִלְךְ אויף איר און אויף אירע קינדער און אויף איר פֿאַלק, אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק "וְתַעַן אָסְתֵר הַמְּלָכָה וְתֹאמַר אִם כְּצִאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמְּלָךְ וְאִם עַל הַמְּלָךְ טוֹב, תִּנָּתֵן לִי נַפְשִׁי בְּשִׂאלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי", און אָסְתֵר הַמְּלָכָה האט אָנגעהויבן און האט געזאָגט, אויב איד האָב געפֿינען חַן אֵין דייערע אויגן, דער קעניג, און אויב עס געפֿעלט פֿאַרן קעניג, זאל מיר מיין זעל געגעבן פֿאַרן פֿאַר מיין געבעט, און מיין פֿאַלק זאל מיר געגעבן ווערן פֿאַר מיין בַּקְּשָׁה, וְוַאס דָּא זעט מען אז די שְׁכִינָה וְוַאס ווערט אָנגערופן "אָסְתֵר הַמְּלָכָה" בעט פֿאַרן מִלְךְ הַעֲלִיּוֹן פֿאַר זיך און פֿאַר אידישע קינדער, און דעמאלטס ווערט דער מִלְךְ הַעֲלִיּוֹן וְוַאס דָּאס איז דער אוֹיְבֵרְשָׁטֶר, אָנגעפֿילט מיט רַחֲמֵנוֹת אויף די שְׁכִינָה און אויף אירע קינדער כֻּלָּל יִשְׂרָאֵל, און אָפִּילוּ ווען די אידן זענען אין גִּלוּת וְוַאס דעמאלטס ווערט נישט דער תקון דורך די עבודת הַקְּרִבָּנוֹת אֵינעם בית הַמִּקְדָּשׁ, פֿונדעסמוועגן ווען די אידן דאווענען זייער תְּפִלָּה יעדן טאָג, טוט דָּאס דאווענען העלפֿן פֿאַר זיי אַנְשָׁטָאט די קְרִבָּנוֹת, און די שְׁכִינָה גייט אַרויף אום יום הַכְּפוּרִים פֿאַרן מִלְךְ הַעֲלִיּוֹן וְוַאס דָּאס איז דער אוֹיְבֵרְשָׁטֶר, און זי בעט רַחֲמִים אויף אירע קינדער, וְוַאס דָּאס זענען די אידן.

כי שם העליון הוי"ה אינו מתקיים בקיומו בלי בני ישראל, וְדָא אֵיהוּ בְּנִיזְק הַמְלִיךְ וְזֵהוּ נֹזֵק הַמֶּלֶךְ וְדָא, וְכִדִּין וְאֵז בַּעַת הַיְשׁוּעָה כְּתוּב וְהָמֵן שְׂרוּמֹז עַל הַס"מ נִבְעַת מִלְפְּנֵי הַמְלִיךְ וְהַמְלִיכָה הַרְמוּזִים עַל קוּב"ה וְשְׂכִינְתָּהּ, וְנִטְרַד וְנֵאבַד זְכָרוֹ. (תְּצוּהוּ דָף קפ"ה ע"א, וּבְבִיאורֵינוּ כַרְךָ ח עמ' ע"א-ע"ב)

עיקר העונג בפורים הוא תענוג רוחני

פּוּרִים אֲתֵקְרִיאַת הַמַּלְכוּת נִקְרָאת פּוּרִים עַל שֵׁם יוֹם הַכּוֹפּוּרִים כִּי אוֹת כ' דְּכּוֹפּוּרִים הִיא כַּעֲיִן כ' הַדְּמִיוֹן נִקּוּד בְּשֵׁב"א, וְר"ל שִׁיּוֹם כּוֹפּוּרִים יִהְיֶה כְּמוֹ פּוּרִים, שְׂעִיקַר הַעוֹנֵג בְּפּוּרִים הוּא שְׂמַחַת הַלֵּב שֶׁהוּא תַעֲנוּג רֹחַנִי, דְּעֵתִידִין לְאַתְעֲנָא בְּיָה כֵּן לַעֲתִיד לְבָא עֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְהַתְעַנֵּג בְּיוֹם כּוֹפּוּרִים בְּתַעֲנוּג רֹחַנִי שֶׁל הָאֵרֶת הַבִּינָה, שְׂאֵף עַל פִּי שְׂלָא יִהְיֶה אֵז שׁוּם עוֹן שְׂנַצְטֻרְךָ לַעֲנוֹת נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל סְלִיחָה וְכַפְרָה, עִם כָּל זֶה יִצּוּמוּ כְּכַתוּב בְּתוֹרָה, לְפִי שִׁיּוֹם הַכּוֹפּוּרִים הוּא הָאֵרֶת הַבִּינָה שְׂאֵין שֵׁם אֲכִילָה וְשִׂתְיָה, וּמַחֲמַת הָאֵרֶת הַבִּינָה שֶׁשֵׁם עוֹלָם הַשְּׂמַחָה, לֹא יִרְגִישׁוּ רַעְבוֹן כָּלֵל, אֲלֹא לִבָּם יִהְיֶה מְלֵא שְׂמַחָה גְדוּלָה וְעִצּוּמָה מְאִלּוּי, עַד שְׂלָא יַעֲרַב לָהֶם לֶאֱכֹל וְלִשְׂתּוֹת מַחְדוֹת לָבָם, וְלִשְׂנׁוּיֵי לֵיָה מַעֲנוּי לְעֲנָג וְאֵז יִשְׁנוּ אֶת יוֹם הַכּוֹפּוּרִים מַעֲנוּי לַעֲנוּג, וְר"ל שִׂרְגִישׁוּ עוֹנֵג רֹחַנִי. (תִּיקוּנֵי זֵהַר תִּיקוּן כֹּא דָף נו ע"ב, וּבְבִיאורֵינוּ כַרְךָ ב עמ' ר"כ)

רמז ימי הפורים בתורה

אַלִּין דְּמִנְטְרִין תְּגִין וְזִמְנִין כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ כֹּאֵן רִמּוּז, עַל אֲלוֹ הַשּׁוֹמְרִים אֶת הַחֲגִים וְהַזְמַנִּים, דְּאֵינִין שֶׁהֵם לְמִים טוֹבִים, שְׁנַיִם שְׁנַיִם, שְׂבַעָה שְׂבַעָה וּמִפְרֵשׁ שְׁנַיִם שְׁנַיִם הֵינּוּ תְּרִין יוֹמִין דְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה הֵם ב' יָמִים שֶׁל רֵאשׁ הַשְּׁנָה, וְתְּרִין יוֹמִין דְּשְׂבֻעוֹת וּב' יָמִים שֶׁל חַג הַשְּׂבֻעוֹת, יוֹם רֵאשׁוֹן הוּא מְדֹאֹרֵייתָא בְּחִינַת תְּפֹאֶרֶת, וְיוֹם שְׁנִי דְּרַבְּנָן בְּחִינַת מַלְכוּת,

אידיש

פּוּרִים הֵם דִּי בְּחִינָה פּוּרִים בִּינָה, וְאוּם כְּאִמְשׁ עִם וְעַט דְּעִמְאַלְטִים נִישְׂט זֵיין קִיין שׁוּם זִינְד אֵז מִיר זְאָלֵן דְּאַרְפֵן פִּינִיגֵן אֲוִנְעֵר זַעַל כְּדִי צוֹ הָאָפֵן סְלִיחָה אֲוִן כְּפָרָה, פּוּנְדֵעֶסְטוֹוִעֵן וְעַט מְעַן פֹּאסְטֵן אֲוִזִי וְוִי עִם שְׂטִיט אִין דִּי תוֹרָה, וְוִיפֹאֵלְד אִין יוֹם הַכּוֹפּוּרִים אִין דִּי הָאָרֶה פּוּרִים דִּי בְּחִינָה פּוּרִים בִּינָה וְאוּם דְּאַרְט אִין נִישְׂטֵא קִיין עֶסֶן אֲוִן טְרִינקֵן, אֲוִן צוֹלִיב דִּי הָאָרֶה פּוּרִים דִּי בְּחִינָה פּוּרִים בִּינָה וְאוּם דְּאַרְט אִין דְּעַר עוֹלָם הַשְּׂמַחָה, וְעַט מְעַן בְּכָלֵל נִישְׂט פִּילֵן קִיין הוּנְגֵר, נֵאָר דָּאָם הָאָרֶץ וְעַט זֵיין פּוּל מִיט אַ גְּעוּוֹאֵלְדִיעֵן אֲוִן שְׂטֹאַרְקֵעַ שְׂמַחָה פּוּרִים זִידֵן אֲלִיין, אֲוִף אֲוִזִי וְוִיט אֵז עִם וְעַט זֵיין בְּכָלֵל נִישְׂט צִיעֵן צוֹ עֶסֶן אֲוִן צוֹ טְרִינקֵן, צוֹלִיב דָּאָם פִּרִיד פּוּרִים זִיעֵר הָאָרֶץ, אֲוִן דְּעִמְאַלְטִים וְעַט מְעַן טוִישֵׁן דְּעַם יוֹם הַכּוֹפּוּרִים פּוּרִים פִּינִיגֵן צוֹ פֹּאָרְטֵעֵן, דָּאָם מִינְט צוֹ זְאָגֵן אֵז זֵיין וְעַלֵן פִּילֵן אַ רֹחַנִי'תִ' דִּיעֵר פֹּאָרְטֵעֵן.

וְעַלְמֵ, דָּאָם מִינְט, אֲוִיב וְעַלֵן זֵיין חֵם וְשְׂלוֹם פֹּאָרְשְׁנִידֵן דִּי אִידִישֵׁעַ קִינְדֵר, דְּעִמְאַלְטִים "וְזֵה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל", וְאוּם וְעַטְמוֹ טוֹן פֹּאָר דִּיין גְּרוִיסֵן נֵאָמֵעֵן, דָּאָם מִינְט דְּעַר הֵיילִיגֵר שֵׁם הַנּוֹ"ה, וְוִייל דְּעַר שֵׁם הַעֲלִיּוֹן הַנּוֹ"ה קַעַן זִידֵן נִישְׂט הַאֲלֵטֵן מִיט זֵיין הַאֲלֵטֵן אֵן דִּי אִידִישֵׁעַ קִינְדֵר, אֲוִן דָּאָם אִין דְּאַרְט זִידֵן "בְּנִזְק הַמְלִיךְ", אַ שְׂאָרֵן פֹּאָרֵן קַעֲנִיג, אֲוִן דְּעִמְאַלְטִים, אֲוִן דְּעִרְצִיטִיט פּוּרִים דִּי יִשׁוּעָה שְׂטִיט אֲוִן פֹּסוּק "וְהָמֵן", אֲוִן הָמֵן, וְאוּם דָּאָם אִין מְרַמֵּז אֲוִיפֵן סְמ"ךְ מ"ם, "נִבְעַת מִלְפְּנֵי הַמְלִיךְ וְהַמְלִיכָה", אִין דְּעִרְצִיטֵרְט גְּעוּוֹאֵרֵן פֹּאָרֵן קַעֲנִיג אֲוִן פֹּאָרֵן קַעֲנִיג, וְאוּם דָּאָם אִין מְרַמֵּז אֲוִיפֵן קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ, אֲוִן דְּעַר סְמ"ךְ מ"ם וְעַט פֹּאָרְלוֹרֵן וְעַרֵן אֲוִן זֵיין אַנְדֵעֵןק וְעַט פֹּאָרְטֵעֵן וְעַרֵן.

דער עיקר פארנעניגן אין פורים איז א רוחניות'דיגער תענוג

אַ רִמּוּז אִין דִּי תוֹרָה אֲוִיף דִּי מְעַג פּוּרִים זְאָגֵן דְּעַר זֵהַר הַקְּדוּשׁ, אֲוִזִי אֲוִיף דָּאָם אִין דָּאָם אַ רִמּוּז, אֲוִיף דִּי וְאוּם הִימֵן דִּי חֲגִים וְזְמַנִּים, וְאוּם זֵיין זַעֲנֵן דִּי יָמִים טוֹבִים, אֲוִן זֵיין זַעֲנֵן "שְׁנַיִם שְׁנַיִם", "שְׂבַעָה שְׂבַעָה", עֶרְקֵלֵרְט דְּעַר זֵהַר הַקְּדוּשׁ, אֲוִן "שְׁנַיִם שְׁנַיִם" דָּאָם מִינְט מְעַן דִּי צְוִי מְעַג פּוּרִים פּוּרִים יוֹם טוֹב שְׂבֻעוֹת, דְּעַר עֶרְשְׂטֵר טֵאָג אִין מְדֹאֹרֵייתָא, אֲוִן דִּי בְּחִינָה פּוּרִים הַפֹּאָרֶת, אֲוִן דְּעַר צְוִיטֵר טֵאָג אִין מְדֹרְבָּנֵן,

דִּי בְּחִינָה פּוּרִים "מַלְכוּת" וְעַרְט אַנְגֵרֵרפֵן פּוּרִים, אֲוִיפֵן נֵאָמֵעֵן פּוּרִים יוֹם הַכּוֹפּוּרִים, וְוִייל דִּי אוֹת כ' פּוּרִים "כּוֹפּוּרִים" אִין אֲוִזִי וְוִי דְּעַם פ"ף הַדְּמִיוֹן וְעַט עִם אִין גְּעִפִינְטֵלֵט מִיט אַ שְׂבַ"א, דָּאָם מִינְט צוֹ זְאָגֵן אֵז יוֹם כּוֹפּוּרִים וְעַט זֵיין אֲוִזִי וְוִי פּוּרִים, וְוִייל דְּעַר עִיקַר פֹּאָרְטֵעֵן פּוּרִים אִין דָּאָם פִּרִיד פּוּרִים הָאָרֶץ וְאוּם אִין אַ רֹחַנִי'תִ' דִּיעֵר פֹּאָרְטֵעֵן, אֲוִן אֲוִזִי אֲוִיף לְעֵתִיד לְבָא זַעֲנֵן דִּי אִידֵן אַנְגֵרֵרִיט צוֹ הָאָפֵן פֹּאָרְטֵעֵן אִין יוֹם כּוֹפּוּרִים מִיטֵן תַעֲנוּג רֹחַנִי פּוּרִים דִּי הָאָרֶה

וּבְגִין דַּאיִנוּן תְּרִין מְנִיְהוּ בְּסַפֵּק ולפי ששני ימים מהם הוא מחמת ספק, דהיינו יום טוב שני של גליות, לכן הָא אֵית שְׁנֵי יָמֵי הַפּוּרִים בְּאַתְרֵיהּ הָרִי יֵשׁ בִּי יָמִים שֶׁל פּוּרִים בְּמִקּוּמָם שְׁאִינִם בְּסַפֵּק, (פנחס דף רנו ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך יד עמ' תרלה)

כל מקום שנאמר במגילה המלך סתם, הכונה על השי"ת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁאֵל מִן הָרַעִיָּא מֵהֵימָנָא, וְהָא אֲשַׁפְּחָנָא חֲצָרִים דְּאַתְמָר בֵּיהּ וְהָרִי מְצִינּוּ חֲצָרִים שְׁנֵי מִן בְּהַם וְתַעֲמוּד בְּחֲצָר בֵּית הַמְּלָךְ הַפְּנִימִית נִכְח בֵּית הַמְּלָךְ, וּבְכָל אֲתָר הַמְּלָךְ סְתָם דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְכָל מְקוּם שֶׁנִּזְכָּר בְּמַגִּילָה הַמֶּלֶךְ סְתָם, וְלֹא כְתוּב הַמֶּלֶךְ אַחְשָׁרוּשׁ, רֹמְזוּ עַל הַקַּב"ה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת [וְכוּר] וְתַעֲמוּד הֵנָּה אֵינִן עֲמִידָה אֲלָא צְלוֹתָא אֵינִן עֲמִידָה אֲלָא תְּפִלָּה, נִכְח בֵּית הַמְּלָךְ הֵינּוּ נִכְח בֵּית הַמְּקַדָּשׁ, דְּכָל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְצַלָּאָה צְלוֹתָא דְּלֵהוֹן לְתַמָּן כִּי כָל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּתָם לְשֵׁם, לְמַהְרֵי נִכְח בֵּית הַמְּקַדָּשׁ שִׁיְהִיָּה הָאֲדָם נוֹכַח בֵּית הַמְּקַדָּשׁ, (בהר דף קט ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תרעא)

אידיש

סְתָם, און עִם שְׁמַיִט גִּישַׁט "הַמְּלָךְ אַחְשָׁרוּשׁ", אֵיז עִם מְרַמְזוּ אױפֿן אױבערשטן, וואס ער אֵיז די בְּחִינָה פֿון תְּפָאֶרֶת, זעען מיר אַז כָּאמֵשׁ עִם אֵיז דָּא אֵינִן אֵיז די בְּחִינָה פֿון תְּפָאֶרֶת וואס דָּאס אֵיז די תּוֹרָה, פֿונדעססוועגן אֵיז דָּא אֵינִן אֵיז די בְּחִינָה פֿון "חֲצָר", די הוּיָה, און דָּאס זעען מיר אױף פֿון דָּעם וואס עִם שְׁמַיִט אֵינִן פֿסוּק "נִכְח בֵּית הַמְּלָךְ", וואס דָּאס אֵיז מְרַמְזוּ אױפֿן יְחוּד, דָּאס מײַנט אַז דָּער קעניג געפֿינט זיך אֵינִן זײַן הוּיָה, און פֿונדעססוועגן ווערט ער אָנגערופֿן "חֲצָר", די הוּיָה, און נאָכמער, ווייל ער שְׁמַיִט און אֵיז מְנַחֵד, ווייל דָּאס וואס עִם שְׁמַיִט אֵינִן פֿסוּק "וְתַעֲמוּד", און זי אֵיז געשטאַנען, ווייִסן מיר דאָך אַז "אֵינִן עֲמִידָה אֲלָא תְּפִלָּה", דָּאס הייסט אַז דָּער לָשׁוֹן פֿון עֲמִידָה מײַנט דִּנְקָא דאַוועגען, און דָּאס וואס עִם שְׁמַיִט "נִכְח בֵּית הַמְּלָךְ" מײַנט, אָנמקעגן דָּער בֵּית הַמְּקַדָּשׁ.

אֵיז די בְּחִינָה פֿון מְלָכוּת. און וויבאלד צוויי טעג פֿון זײ אֵיז צוליב אַ סַפֵּק, דָּאס הייסט, דָּער יום טוב שְׁנֵי שָׁל גְּלִיּוֹת, דָּערפֿער זענען דָּא די צוויי טעג פֿון פּוּרִים אָנשטאַט זײ, וואס זענען גִישַׁט קײן סַפֵּק.

אין יעדן אָרט וואו עִם שְׁמַיִט אֵינִן די מְנָלָה "הַמְּלָךְ" סְתָם, מײַנט מען דָּעם אױבערשטן

הָאֵם רַבִּי שְׁמַעוֹן געפֿרענט פֿאַרן רַעִיָּא מֵהֵימָנָא, מיר געפֿינען דאָך חֲצָרִים, הוּיָה, וואס עִם שְׁמַיִט בײַ דָּעם אֵינִן פֿסוּק "וְתַעֲמוּד בְּחֲצָר בֵּית הַמְּלָךְ הַפְּנִימִית נִכְח בֵּית הַמְּלָךְ", און זי אֵיז געשטאַנען אֵינעם אֵינעווייניגסטן הוּיָה פֿונעם קעניג'ס הוּיָה, אָנמקעגן דָּעם הוּיָה פֿונעם קעניג, און אֵינִן יעדן אָרט וואו עִם שְׁמַיִט אֵינִן די מְנָלָה "הַמְּלָךְ"

שבח דא שירתא

דָּאס אֵיז באַוואַקסט אֵינִן די גאַנצע וועלט, אַז פֿון ווען עִם הָאֵם אױסגעשפּראַצט און אױסגעשײַנט די טײַערע לִיכטיגקײַט פֿון די צוויי גרויסע באַלייכטונגען, דָּער סֵפֶר הַתְּקוּנִים און דָּער סֵפֶר הַזֹּהַר, קִימוּ וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים, הָאֵם די אִידישע געמײַנדע גענומען אױף זיך אָנצוהאַלטן אֵינעם הייליגן לְמוּד פֿון די תְּקוּנִים און דָּער זֹהַר, סײַ אַ יְחִיד און סײַ אַ רַבִּים, פֿון יונג ביז אַלט, און אָפִילוּ ווען זײ האָבן גִישַׁט דָּעם מעגליכקײַט צו דָּערגרייכן און פֿאַרשטײַן דָּער סוּד פֿון די לױטערע מאַמְרִים וואס געפֿינען זיך אֵינִן אַט די הייליגע סֵפֶרִים, פֿונדעססוועגן טרײַנקען זײ מײַט דאָרשט זײערע רײד, און ווערן זײער שטאַרק אָנגעפֿלאַמט בײַם לײַנען די ווערטער... און אזוי אֵיז זײער שטײַגער און פֿירונג יעדן יאָר.

(בן איש חי בהקדמה לספרו בניהו)

צו באַקמען דעם גליון יעדע וואך שיקט אַ אַמייל צו: 3022233@gmail.com

הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפרושה הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"זבולתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (In 6.5/4.5)

גרויסע סעט (In 9.5/6.5)

קלענער סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (In 7/5)

www.matokmidvash.com

845.664.5168

פאר דעליווערי רופט: